

Az egyetemen senki, még a konzulense sem tudta, min dolgozik, benyújtott diszsertációját – melynek harmadpéldánya később az egyetem mögül, egy szemétkukából került elő és jutott el hozzánk – indoklás nélkül elutasították. Öt évvel később valahogy mégis megszerezte a doktorátust, de a szakma ekkorra már teljesen leírta, föl sem merült, hogy kutatói állást kapjon valahol.

Visszaköltözött északra. Szülei szerencsére tekintélyes nyugdíjat élveznek, így újra elfoglalhatta gyerekkora hol jéghideg, hol túlfűtött kishobáját. Úgy hírlík, még mindig a tanulmányát csiszolgatja. Nemrég egy szűkszavú levélben tudomásunkra hozta, hogy régi képregényeit rövidesen elégeti, mert borostyánba dermedt emlékek tisztább és maradandóbb életet él valós alakjuknál. Mi itt a *BÍÉL*-nél nem tudjuk eldönteni, hogy tervéről lebeszéljük-e.

(Fordította és szerkesztette SZABÓ SZILÁRD)

Jöjj el hozzám, november angyala!
Halottak napja elmúlt, — élni kell!
S ha élni kell, a kő is énekel,
(November angyalához)